

Arrest

nr. 322 673 van 28 februari 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 19 december 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 november 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 3 januari 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 18 februari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 28 mei 2024 een verklaring van inschrijving in als beschikker van toereikende bestaansmiddelen.

1.2. Op 22 november 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 28.05.2024 werd ingediend door: Naam : R., J. (...), Nationaliteit: Nederland, Geboortedatum : (...) 1995, Geboorteplaats (...), Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx, verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

Bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie: Betrokkene diende op 28.05.2024 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als houder van toereikende bestaansmiddelen (art. 40 §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980). Als staving voor haar aanvraag legde betrokkene volgende documenten voor: betaalspecificaties UWV (Wajong uitkering) april 2023, van januari 2024 t.e.m. april 2024, een European Health Insurance Card (geldig tot 13.08.2028) en een huwelijksakte (gehuwd met A. K. (...)).

Als houder van toereikende bestaansmiddelen moet betrokkene, naast het voorleggen van een geldige ziekteverzekering, aantonen dat zij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (art.40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 en art. 50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981). Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art.40, §4, 2de lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten (en met het aantal personen ten laste). Zowel de middelen waarover de EU-burger zelf beschikt als de bestaansmiddelen die zij daadwerkelijk verkrijgt via derden, kunnen in aanmerking genomen worden.

Aan de hand van de voorgelegde documenten kunnen we afleiden dat betrokkene een Wajong uitkering (UWV) geniet of heeft genoten in Nederland. Als bewijs van bestaansmiddelen legde betrokkene de betaalspecificaties (april 2023, januari 2024 t.e.m. april 2024), van de Wajong uitkering voor. Volgens de bewijsstukken verkreeg betrokkene deze uitkering reeds in 2023, minstens sinds april 2023. Of betrokkene deze uitkering nog steeds geniet kan uit het dossier niet afgeleid worden. De voorgelegde bewijzen hebben immers betrekking op achterhaalde inkomsten, waarvan de meest recente van april 2024. Uit verder onderzoek (zie gegens in het dossier) is gebleken dat de verkregen Wajong uitkering enkel in bepaalde gevallen meegenomen kan worden naar het buitenland (oa een medische behandeling nodig in het buitenland, wanneer er buiten Nederland bezoldigd werk wordt gevonden of ouders of verzorgers moeten buiten Nederland wonen en u bent voor uw verzorging afhankelijk van hen...). Nergens uit de stukken van het dossier kan blijken dat betrokkene aan deze voorwaarden voldoet en haar Wajong uitkering nog kon behouden en nog steeds verkrijgt. Er moet bijgevolg besloten worden dat betrokkene op basis van achterhaalde inkomstenbewijzen aantoont dat zij heden over bestaansmiddelen kan beschikken die voldoen aan de voorwaarden van het tweede lid van het hogervermelde wetsartikel.

Verder kon blijken dat betrokkene gehuwd is met A. K. (...). In welke mate de echtgenoot van betrokkene bijdraagt tot het globale gezinsinkomen kan niet vastgesteld worden uit de stukken in het dossier. Bij gebrek aan informatie inzake is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene naast voor zichzelf, ook dient te voorzien in het levensonderhoud van haar echtgenoot. Zelfs indien dhr. A. (...) een economische activiteit uitoefent en hieruit voldoende bestaansmiddelen zou verwerven, kan er bij gebrek aan bewijs geen rekening mee gehouden worden voor de beoordeling van de bestaansmiddelen. Dit doet geen afbreuk aan de hogervernoemde vaststellingen.

Verder dient opgemerkt te worden dat het de aanvrager is toegestaan om tijdens een lopende procedure, relevante en aanvullende bewijzen voor te leggen zonder dat dit expliciet door de Dienst Vreemdelingen dient gevraagd te worden.

We kunnen aan de hand van de voorlegde bewijsstukken niet zomaar, zonder meer, aannemen dat er bewezen is dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Betrokkene toont niet afdoende aan te voldoen aan alle voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de wet van 15.12.1980 en art. 50 §2, 4° van het KB van 08.10.1981. Een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, als houder van toereikende bestaansmiddelen, kan aan betrokkene derhalve niet worden toegekend.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Enig middel: schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van de beginselen van behoorlijk bestuur; en van artikel 40 van de Vreemdelingenwet juncto artikelen 50 en 51 van het Vreemdelingen-KB

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Zoals gezegd, deed verzoekster, die de Nederlandse nationaliteit heeft, op 28.05.2024 een aanvraag van een verklaring van inschrijving als zijnde 'houder van toereikende bestaansmiddelen' en dus op grond van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling gaat als volgt:

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij: [...]

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

[...]

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]"

Op 28.05.2024 werd verzoekster in bovengenoemde zin in het bezit gesteld van haar bijlage 19, waarop conform geciteerd wetsartikel staat vermeld dat zij 1) haar identiteit reeds heeft bewezen en 2) dat zij ten laatste op 28.08.2024 de nodige bewijzen dient over te maken aan de gemeente, zijnde: bewijzen van voldoende en stabiele bestaansmiddelen + bewijs ziektekostenverzekering in België.

(stuk 2)

Dit is ook effectief gebeurd!

Op 21.08.2024 werd er een eerste keer een aantal documenten overgemaakt aan de gemeente, via het e-loket van de stad Antwerpen.

(stuk 3)

Het betrof:

- Europese ziekteverzekeringskaart; (stuk 4)
- Inkomstenbewijzen januari, februari, maart 2024 (= betaalspecificaties WAJONG); (stuk 5)
- Klevertjes mutualiteit + mutualiteitsbewijs (Helan) van de echtgenoot van verzoekster. (stuk 6)

Op 27.08.2024 en dus ook nog tijdig (want vóór 28.08.2024) werd een tweede deel documenten overgemaakt én ontvangen via het e-loket van de stad Antwerpen. (stuk 7)

Het betrof:

Met betrekking tot de ziektekostenverzekering:

- 3.pdf; (stuk 8)
- 2.pdf. (stuk 9)

Uit de bijgevoegde print screens blijkt ontegensprekelijk de bijhorende inhoud van deze documenten. Het gaat opnieuw om de Europese verzekeringskaart van verzoekster, en over de ziektekostenverzekering van haar echtgenoot.

(stukken 10-11)

Met betrekking tot de inkomsten:

- 1.pdf;
- 4.pdf;
- 5.pdf.

Idem hier: uit de bijgevoegde print screens blijkt ontegensprekelijk de bijhorende inhoud van deze documenten, (stukken 12-13-14)

Zijnde: de inkomsten van verzoekster voor de maanden april, mei en juni + de arbeidsovereenkomst van haar echtgenoot.

(stukken 15-16-17)

Het staat dus onbetwistbaar vast dat verzoekster tijdig de nodige bewijsstukken heeft overgemaakt!

Er is dus geenszins sprake van "achterhaalde" inkomsten, daar verzoekster op afdoende wijze heeft aangetoond dat zij deze inkomsten óók ontvangt in België en dit gewoon is blijven doorlopen; het zijn haar maandelijks, vaste inkomsten!

6.

Overeenkomstig artikel 51 van het Vreemdelingen-KB had vervolgens de aanvraag van verzoekster in zijn volledigheid moeten worden overgemaakt aan Dienst Vreemdelingenzaken, opdat deze de aanvraag in zijn volledigheid kon onderzoeken en een beslissing ten gronde kon nemen.

Artikel 51 van het KB gaat immers als volgt:

§ 1. [...]

Indien de burger van de Unie de vereiste documenten overlegt binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag onmiddellijk door aan de gemachtigde van de Minister, behalve indien het recht op verblijf onmiddellijk aan de burger van de Unie is toegekend conform de paragrafen 3 en 4.

Wellicht is dit niet op correcte wijze gebeurd, daar verwerende partij in de bestreden beslissing geen kennis lijkt te hebben van de documenten die werden overgemaakt op 27.08.2024.

Doch dat mag uiteraard niet weerhouden worden t.a.v. verzoekster, die zwart op wit kan aantonen dat zij alle nodige documenten heeft overgemaakt!

Of de fout nu bij de gemeente ligt, dan wel bij verwerende partij, doet in hoofde van verzoekster niets ter zake. Feit is dat zij alle vereiste documenten heeft overgemaakt, de gemeente dit in zijn geheel aan verwerende partij had moeten bezorgen, dan wel verwerende partij haar beslissing had moeten baseren op het gehele dossier.

7.

Verwerende partij neemt daarentegen een bijlage 20.

Gelet op hetgeen hierboven gaat, betreft het onbetwistbaar een flagrante vergissing van verwerende partij om te stellen dat verzoekster slechts "achterhaalde inkomstenbewijzen" zou hebben overgemaakt, waardoor er niet kon worden vastgesteld of zij ook na het verlaten van Nederland haar uitkering nog ontvangt.

Verzoekster herhaalt ten overvloede: conform haar bijlage 19ter dd. 28.05.2024 diende zij vóór 28.08.2024 de nodige bewijzen over te maken.

Dit alles werd op 21.08.2024 EN 27.08.2024 aan verwerende partij overgemaakt; concreet werden alle stukken middels 2 aparte mails doorgestuurd aan de gemeente, waarna 2 maal een ontvangstbevestiging werd ontvangen (zie supra).

Er kan dus géén twijfel over bestaan dat álle vereisten bewijsstukken cf. 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet + artikel 50, §2, 4° van het Vreemdelingen-KB tijdig door verzoekster werden bezorgd.

8.

Verwerende partij had de aanvraag van verzoekster, met alle stukken, dus moeten onderzoeken alvorens een beslissing te nemen!

Verwerende partij heeft dus enerzijds op een compleet onzorgvuldige wijze gehandeld en aldus haar motiveringsverplichting, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Dit laatste legt verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Het middel is om al deze redenen gegrondd."

2.2. De verwerende partij repliceert als volgt in de nota met opmerkingen:

"In zijn enige middel beroept verzoekende partij zich op een schending van :

- Artikelen 2 & 3 van de Wet van 29 juli 1991,
- Artikelen 40 en 62 van de Vreemdelingenwet,
- Juncto artikelen 50 & 51 van Vreemdelingenbesluit.

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde geheel terecht besliste tot beëindiging van het verblijfsrecht.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde in toepassing van artikel 40 §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet heeft besloten dat verzoekster niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen.

Artikel 40 §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;(…)”

Op 28/5/2024 heeft verzoekster een aanvraag voor een verklaring van inschrijving ingediend als houder van toereikende bestaansmiddelen.

Om te bewijzen dat ze voldoende toereikende bestaansmiddelen heeft, voegt ze de betaalspecificaties UWV (Wajong uitkering) april 2023, van januari 2024 t.e.m. juni 2024 aan haar aanvraag.

Het administratief dossier bevat de volgende uitleg bij Wajong uitkering:

Met een Wajong-uitkering naar het buitenland

(..)

Uw Wajong-uitkering stopt meestal als u in het buitenland gaat wonen.

In een paar situaties kunt u UWV vragen om uw Wajong te behouden.

Wajong houden in het buitenland

In de volgende situaties kunt u misschien uw Wajong-uitkering houden:

-U heeft een medische behandeling nodig in het buitenland

-U heeft in het buitenland meer mogelijkheden om te werken of werk te vinden

-Het is voor uw ouders of verzorgers noodzakelijk om naar een ander land te verhuizen. En u heeft verzorging van uw ouders nodig

Doordat verzoekster zich heeft ingeschreven in België, is het niet duidelijk of verzoekster deze uitkering nog steeds geniet, gezien het attest enkel bewijst dat ze van januari 2024 t.e.m. juni 2024 deze uitkering heeft ontvangen.

Daar waar verzoekster verwijst naar haar uitkeringen van april, mei en juni 2024, is het opmerkelijk dat de brieven van UWV nog steeds verstuurd worden naar een adres in Nederland, met name (..) en niet naar België, daar waar verzoekster is gedomicilieerd. Verzoekster voegt geen schrijven van UWV dat bevestigt dat verzoekster haar uitkering kan behouden wanneer ze in België woont.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar haar ziektekostenverzekering en meer specifiek de klevertjes van de mutualiteit van haar en die van haar echtgenoot, Europese ziekteverzekeringskaart en het attest van Helan tijdig heeft overgemaakt aan de gemachtigde, die stukken bevinden zich inderdaad in het administratief dossier. Maar die documenten bewijzen niet dat verzoekster nog steeds recht heeft op Wajong-uitkering.

Waar verzoekster verwijst naar de arbeidsovereenkomst van haar echtgenoot, kan de verwerende partij meedelen dat deze document niet werd toegevoegd bij de aanvraag van verzoekster, waardoor de gemachtigde dan ook geen rekening kan houden met stukken die niet ter beschikking waren op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster voegt wel de arbeidsovereenkomst van 16/8/2024 van haar echtgenoot aan haar verzoekschrift, zonder enige loonfiche is het niet duidelijk hoeveel de echtgenoot van verzoekster per maand verdient!

Gelet op voorgaande volstaan de motieven, die niet betwist worden en die steun vinden in het administratief dossier, om de bestreden beslissing te schragen naar recht.

Het beroep is ongegrond.”

2.2. In de mate dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitelijke vaststelling.

2.4. De door verzoekende partij aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel moeten worden onderzocht in het raam van de *in casu* toepasselijke regelgeving.

2.5. Zoals blijkt uit nazicht van het administratief dossier heeft verzoekende partij, een Nederlandse onderdaan, op 28 mei 2024 een verklaring van inschrijving aangevraagd, dit in de hoedanigheid van houder van toereikende bestaansmiddelen.

Artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

(..)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(..)”

Artikel 40, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Verder blijkt uit artikel 50, §2, 4° van het Vreemdelingenbesluit:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

(..)

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet:

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en

b) een ziektekostenverzekering;”

2.6. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing verwezen naar voormelde regelgeving en vastgesteld dat verzoekende partij met de door haar voorgelegde stukken niet heeft aangetoond dat zij houder is van toereikende bestaansmiddelen nu zij als bewijs van bestaansmiddelen betaalspecificaties heeft voorgelegd van een Wajong uitkering (UWV) maar dat de betaalspecificaties betrekking hebben op de maanden april 2023, januari 2024 tot en met april 2024 en dat het dus gaat om achterhaalde inkomsten en het niet duidelijk is of zij deze uitkering nog geniet. Daarbij stelt de verwerende partij vast dat een Wajong-uitkering slechts in bepaalde gevallen kan meegenomen worden naar het buitenland en dat nergens uit blijkt dat verzoekende partij aan deze voorwaarden voldoet en zij haar Wajong-uitkering nog kon behouden en nog steeds verkrijgt. Verder oordeelt de verwerende partij dat op basis van de stukken van het administratief dossier niet kan vastgesteld worden in welke mate haar echtgenoot bijdraagt aan het globale gezinsinkomen. De verwerende partij besluit: *“We kunnen aan de hand van de voorlegde bewijsstukken niet zomaar, zonder meer, aannemen dat er bewezen is dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene toont niet afdoende aan te voldoen aan alle voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de wet van 15.12.1980 en art. 50 §2, 4° van het KB van 08.10.1981. Een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, als houder van toereikende bestaansmiddelen, kan aan betrokkene derhalve niet worden toegekend.”*

2.7. De verzoekende partij betoogt dat uit de door haar voorgelegde stukken wel degelijk blijkt dat zij voldoet aan de voorwaarde inzake toereikende bestaansmiddelen. Zij wijst er meer specifiek op dat zij op 27 augustus 2024 en aldus voor het treffen van de bestreden beslissing, nog bijkomende stukken heeft voorgelegd met betrekking tot haar inkomsten en waaruit blijkt dat zij de uitkering ook in België ontvangt en de uitkering aldus gewoon is blijven doorlopen. In de bestreden beslissing wordt hiermee geen rekening gehouden.

2.8. Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij als bewijs van toereikende bestaansmiddelen volgende stukken heeft voorgelegd aan het bestuur:

Bij de aanvraag op 28 mei 2024:

- betaalspecificatie UWV (Wajong-uitkering) van 11 april 2023;
- betaalspecificatie UWV (Wajong-uitkering) van 15 januari 2024;
- betaalspecificatie UWV (Wajong-uitkering) van 12 februari 2024;
- betaalspecificatie UWV (Wajong-uitkering) van 11 maart 2024.

Op 27 september 2024 (en dus voor het treffen van de bestreden beslissing) maakt het stadsbestuur nog volgende stukken over aan de Dienst Vreemdelingenzaken:

- betaalspecificatie UWV (Wajong-uitkering) van 13 mei 2024;
- betaalspecificatie UWV (Wajong-uitkering) van 10 juni 2024.

Gelet op voorgaande kan de Raad de verzoekende partij volgen dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing de voorgelegde betaalspecificaties van 13 mei 2024 en 10 juni 2024 niet in haar beoordeling betrokken heeft. In het kader van zijn wettigheidstoetsing op grond van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de verwerende partij, temeer nu de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat de Wajong-uitkering slechts in bepaalde gevallen bij een verhuis naar het buitenland kan behouden worden en de voorgelegde stukken slechts doen blijken van een uitkering tot en met april 2024 zodat niet blijkt dat verzoekende partij na haar aanvraag in mei 2024 nog van deze uitkering kon genieten, dit terwijl verzoekende partij ook bewijzen van de Wajong-uitkering heeft voorgelegd van mei en juni 2024 en dit dus een moment betreft na de komst van verzoekende partij naar België.

In de nota met opmerkingen lijkt de verwerende partij ervan uit te gaan dat zij wel degelijk de betaalspecificaties van 13 mei 2024 en 10 juni 2024 in haar beoordeling betrokken heeft, maar deze stelling kan niet gevolgd worden gelet op de uitdrukkelijke bewoordingen van de bestreden beslissing waaruit duidelijk blijkt dat slechts werd rekening gehouden met de voorgelegde betaalspecificaties tot en met april 2024. De verwerende partij betoogt wel in de nota met opmerkingen dat enkel bewijzen worden voorgelegd dat zij tot en met juni 2024 deze uitkering heeft ontvangen en dat het *“opmerkelijk (is) dat de brieven van UWV nog steeds verstuurd worden naar een adres in Nederland, met name (...) en niet naar België, daar waar verzoekster is gedomicilieerd.”* doch dit betreft een *a posteriori* motivering die het vastgestelde gebrek in de motivering van de bestreden beslissing niet kan herstellen.

De Raad herhaalt dat het hem niet toekomt zich in de plaats te stellen van het bestuur door zelf motieven betreffende de voorgelegde stukken en de bewijswaarde ervan toe te voegen (cfr. RvS, nr. 260.668 van 19 september 2024). Een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht is aangetoond.

2.9. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er bestaat aldus geen noodzaak om over te gaan tot de bespreking van de overige middelonderdelen nu de eventuele gegrondheid daarvan niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 22 november 2024, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vijftientwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER